

ROMANIA
INALTA CURTE DE CASAŢII SI JUSTIŢIE
COMPLETUL DE 9 JUDECATORI
În componerea prevăzută de art.24 din Legea nr.304/2004 republicată

Decizia nr. 2

Dosar

Sedința publică de la 25 ianuarie 2010

PREȘEDINTE :	L	C				
	S	D	- judecător			
	Ș	F	- judecător			
	M	D	M	- judecător		
	I	I	D	- judecător		
	B		I	N	- judecător	
	M		B		- judecător	
	S		L	M	Ș	- judecător
	I		I			- judecător
	A		I			- judecător
						- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de **G C** în
A, fost procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria P, în
prezent judecător la Judecătoria Ploiești, împotriva Hotărârii nr.4/P din 5 mai
2009, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru Procurori
în dosarul nr.4/P/2008.

La apelul nominal s-au prezentat: recurentul **G C A**
personal și asistat de avocat **D R** și intimatul Consiliul Superior al
Magistraturii reprezentat de consilier juridic **M M**.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care, instanța de judecată, constatând că
nu s-au formulat cereri noi și nu s-au invocat chestiuni prealabile, a acordat
cuvântul părților asupra recursului.

Recurentul **G C A**, prin avocat, a susținut oral motivele
recursului formulate în scris prin memoriul depus la dosar și a solicitat admiterea
recursului, modificarea în tot a hotărârii atacate și, pe fond, clasarea acțiunii
disciplinare.

În esență, recurentul a susținut că hotărârea atacată este nelegală,
instanța de disciplină făcând o aplicare greșită a legii, cu referire la art.158 din
Codul de procedură civilă. S-a susținut că, în speță, nu era vorba de o

necompetență materială, în sensul avut în vedere de dispozițiile art.158, ci numai o necompetență funcțională a Secției pentru procurori. Aceasta întrucât Secțiile CSM nu au atributul unei instanțe de judecată cu jurisdicție deplină, ci numai atribuții funcționale, stabilite de legea specială nr.317/2004. Mai mult, dispozițiile ce vizează necompetența funcțională au caracter relativ și nu absolut și, în consecință, nu puteau fi invocate decât până la primul termen de judecată, conform art.136 din Codul de procedură civilă.

Avocatul recurentului a mai susținut că hotărârea este criticabilă și din perspectiva greșitei interpretări a dispozițiilor art.48 și 49 din Legea nr.317/2004, iar instanța de disciplină trebuia să pronunțe o soluție de clasare a lucrării în raport cu împrejurarea că raporturile de muncă ale recurentului încetase odată cu demisia sa din funcția de procuror, dar și cu decretul de eliberare din această funcție la data de 5 februarie 2009, iar în aceste condiții, răspunderea sa disciplinară nu mai putea fi angajată, acțiunea disciplinară fiind rămasă fără obiect.

Reprezentantul intimatului CSM a solicitat respingerea recursului ca nefondat, subliniind că dispoziția art.46 din Legea nr.317/2004 nu poate fi interpretată decât în sensul că Secțiile CSM judecă în materie disciplinară după calitatea de judecător sau procuror avută de magistrat în acel moment.

Având cuvântul în replică, recurentul G C A a susținut că Secția pentru procurori nu a indicat temeiul de drept în baza căruia a devenit necompetentă a judeca, dispozițiile art.46 din norma evocată stabilind numai obiectul cu care Secțiile sunt sesizate, respectiv, acțiunile disciplinare. Recurentul a invocat, ca practică judiciară, decizia nr. 25/2005 a Completului de 9 Judecători și a depus note scrise.

Înalta Curte a reținut cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele :

Prin Hotărârea nr. 4P din 5 mai 2009, Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru procurori, a admis excepția de necompetență a Secției pentru procurori și a declinat competența de soluționare a acțiunii disciplinare, formulată de Comisia de disciplină pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii împotriva procurorului G C A în favoarea Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

În considerentele hotărârii de declinare, s-a reținut, în esență, că în cauză, Comisia de disciplină pentru procurori a sesizat Secția pentru procurori, ca instanță de disciplină, cu acțiunea disciplinară exercitată împotriva pârâtului

G C A
calitatea de procuror

În cursul procedurii disciplinare, prin Decretul Președintelui României nr.258 din 5 februarie 2009, magistratul G A C a fost eliberat din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria P și numit în funcția de judecător la Judecătoria P, ca urmare a promovării unui concurs de admitere în magistratură.

Invocând dispozițiile art.44 și următoarele din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu referire la atribuțiile secțiilor ca instanțe de disciplină, raportate la calitatea de judecător sau procuror a magistratului, Secția pentru procurori a apreciat că acțiunea disciplinară cu care a fost sesizată revine spre soluționare Secției pentru judecători în considerarea calității de judecător a pârâtului, dobândită în cursul soluționării cauzei disciplinare.

Împotriva acestei hotărâri, la data de 11 mai 2009, judecătorul G C A a declarat recurs. Prin declarația de recurs, s-a arătat că motivele recursului vor fi dezvoltate printr-un memoriu, separat, după ce hotărârea atacată îi va fi comunicată recurentului.

La data de 21 iunie 2009, prin serviciul e-mail, recurentul a depus la dosarul cauzei motivele de recurs.

În cursul dezbaterilor, recurentul a invocat, cauzurile de nelegalitate prevăzute de dispozițiile art.304 pct.4 și 7 din Codul de procedură civilă în temeiul cărora a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii atacate, înlăturarea dispoziției de declinare a competenței în favoarea Secției pentru judecători și, pe fond, respingerea acțiunii disciplinare ca lipsită de obiect sau ca inadmisibilă.

În dezvoltarea criticilor, recurentul a susținut, în esență că, hotărârea instanței de disciplină este nelegală întrucât, în speță nu era vorba de o necompetență materială, în sensul avut în vedere de dispozițiile art.158 din Codul de procedură civilă, ci numai o necompetență funcțională a Secției pentru procurori. Aceasta întrucât Secțiile CSM nu au atributul unei instanțe de judecată cu jurisdicție deplină, ci numai atribuții funcționale, stabilite de legea specială nr.317/2004. Mai mult, dispozițiile ce vizează necompetența funcțională au caracter relativ și nu absolut și, în consecință, nu puteau fi invocate decât până la primul termen de judecată, conform art.136 din Codul de procedură civilă.

În opinia recurentului, instanța de disciplină a dat o interpretare greșită dispozițiilor art.48 și 49 din Legea nr.317/2004, republicată. Astfel, soluția ar fi trebuit să fie una de clasare a lucrării în condițiile în care, obiectul sesizării a vizat fapte săvârșite în calitatea de procuror a recurentului. Or, raportul de

muncă al acestuia a încetat, prin demisie, odată cu decretul de eliberare din funcția de procuror. Ca atare, pierzând calitatea de procuror, faptele sesizate de către Comisia de disciplină pentru procurori nu mai puteau face obiectul cercetării disciplinare.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, Consiliul Superior al magistraturii a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

Examinând recursul din perspectiva dispozițiilor art.304 și 304/1 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte reține următoarele :

Completul de 9 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție este investit cu un recurs declarat împotriva unei hotărâri prin care Secția pentru procurori din cadrul CSM și-a declinat competența de soluționare a unei acțiuni disciplinare, exercitată de Comisia de disciplină pentru procurori împotriva unui magistrat procuror, în favoarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii în considerarea calității de judecător a pârâtului procuror, calitate dobândită în cursul judecării acțiunii disciplinare.

Cum acțiunea disciplinară nu a fost soluționată în fond, Înalta Curte apreciază că obiectul controlului judiciar îl constituie strict legalitatea soluției de declinare a competenței și nu chestiunile de fond invocate de recurent în sprijinul recursului declarat, cu referire la soluția de clasare ce ar fi putut fi pronunțată de către instanța de disciplină.

Exercitând controlul judiciar în limitele expuse, Înalta Curte constată că obiectul sesizării inițiale, în baza căruia Comisia de disciplină pentru procurori a exercitat acțiunea disciplinară la data de 15 septembrie 2008 l-a constituit abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.a din Legea nr.303/2004, republicată, constând în nerespectarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții privind judecătorii și procurorii. În concret, fapta reținută în sarcina procurorului G C A a constat în aceea că, în mod nelegal și tendențios, a efectuat urmărirea penală într-o cauză față de o persoană care avea calitatea de martor într-un proces penal în care procurorul o reprezenta pe mama sa.

În mod evident, acțiunea disciplinară a avut ca titular Comisia de disciplină pentru procurori din cadrul CSM, în conformitate cu dispozițiile art.46 din Legea nr.317/2004, Secția pentru procurori fiind sesizată de comisie în considerarea calității de procuror, calitate în baza căreia s-au săvârșit faptele ce au făcut obiectul verificărilor și a cercetării disciplinare.

Împrejurarea că la data de 5 februarie 2009 procurorul G C și-a schimbat calitatea din procuror în cea de judecător nu poate avea relevanța subliniată în hotărârea de declinare, întrucât în materie civilă,

calitatea pe
competen

in caz de schimbare,

Oi, în conformitate cu dispozițiile art.44 din Legea nr.317/2004, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor.

Funcția jurisdicțională a Consiliului Superior al Magistraturii stabilită de norma evocată are ca fundament răspunderea disciplinară a magistratilor și judecătorilor, fie procurori iar obiectul sesizărilor îl constituie faptele apreciate ca abateri disciplinare săvârșite aceștia în exercitarea funcțiilor pe care le dețin. Așadar, de esența răspunderii disciplinare sunt faptele săvârșite în legătură cu atribuțiile de serviciu ale judecătorului sau, după caz, ale procurorului.

În speță, abaterea disciplinară imputată recurentului G C
A a constat în fapte săvârșite de acesta în exercitarea funcției de procuror, caz în care angajarea unei eventuale răspunderi disciplinare sau sancționarea faptelor nu poate fi circumscrisă decât acestora. De aceea, calitatea de judecător dobândită de recurent în cursul soluționării cauzei disciplinare nu înlătură competența și deci, nu poate conduce la o dezinvestire a Secției pentru procurori în judecarea cauzei.

Mai mult, din perspectiva efectelor, o soluție de declinare a competenței, în acest moment procedural, ar conduce la investirea Secției pentru judecători cu soluționarea unei acțiuni disciplinare exercitată de Comisia de disciplină pentru procurori, contrar dispozițiilor ce reglementează imperativ procedura de sesizare a instanței disciplinare.

Astfel, instanța constată că investirea Secției pentru procurori a fost legală și aceasta este competentă, în considerarea calității de procuror a magistratului la momentul săvârșirii abaterii disciplinare și sesizării Secției de procuror, să soluționeze acțiunea disciplinară exercitată împotriva acestuia.

Așa fiind, Înalta Curte constată în speță incidența motivului de nelegalitate prevăzut de dispozițiile art. 304 pct.9 din Codul de procedură civilă, motiv ce rezultă din dezvoltarea criticilor formulate, cu referire la greșita interpretare a legii și, stabilind că Secția pentru procurori este competentă să soluționeze cauza pe fond în temeiul dispozițiilor art.312 alin.(3) din Codul de procedură civilă, va casa hotărârea atacată și va trimite cauza pentru continuarea procedurii, prilej cu care se vor avea în vedere de către instanța de disciplină și celelalte susțineri ale recurentului formulate pe fondul cauzei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIZIE

Admite recursul declarat de G. C. A, fost procuror
la Parchetul de pe lângă Judecătoria P, în prezent judecător la Judecătoria
P împotriva Hotărârii nr.4/P din 5 mai 2009, pronunțată de Consiliul
Superior al Magistraturii, Secția pentru Procurori în dosarul nr.4/P/2008.

Casează hotărârea atacată și trimite cauza pentru continuarea procedurii
Secției pentru Procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI:

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO